

Arrest

nr. 122 791 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing aangaande MOVSISYAN Hovhannes luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Iran. In de jaren zeventig verhuisde u samen met uw echtgenote Simonyan Tsaghkanush (O.V. 6.539.903) vanuit Iran naar Armenië. U was er woonachtig in Artashat.

U bent voogd van uw kleinkinderen (M.Al.) (O.V.X) en (M.An.) (O.V.X) die samen met u naar België kwamen. Uw zus (M.Ar.) (O.V.X) verblijft eveneens in België.

Aangaande uw vertrek uit Armenië gaf u meerdere problemen op.

Zo verklaarde u vooraleerst dat uw zoon (M.E.) in 2004 vermoord werd. In die periode (2000-2005) verbleef u samen met uw echtgenote in de Russische Federatie, waar u werkzaam was. U vernam het nieuws pas na uw terugkeer naar Armenië in 2005. Over de omstandigheden van de dood van uw zoon

heeft u nooit informatie ontvangen. Het lijkt van uw zoon werd bovendien nooit gevonden. Na het vernemen van dit nieuws wendde u zich tot verschillende overheidsinstanties (de politie, de burgemeester, de gouverneur, meerdere ministeries) om het lot van uw zoon op te helderen. Men scheepte u echter altijd af en u verkreeg geen informatie.

Op 15/07/2007, uw verjaardag, werd u door de politie in Artashat opgepakt en gedurende 15 dagen vastgehouden. Men verweet u dat u bij verschillende instanties was gaan klagen en dat u daarbij functionarissen beledigd had. U werd tijdens deze vasthouding meermaals zwaar geslagen.

Na de dood van uw zoon kende uw schoondochter (V.T.) ernstige mentale problemen. Zij had ervoor ook al dergelijke problemen ervaren. Het leidde ertoe dat zij zich liet bekeren door de Mormonen en dat zij toetrad tot dit kerkgenootschap. Bij bijeenkomsten van de Mormonen verplichtte zij haar kinderen (M.An.) en (M.Al.) om deel te nemen. U was tegen haar bekering gekant en raakte hierdoor in conflict met de Mormonen.

Op 15/07/2009 werd u in Vanadzor opgepakt door de politie. U verklaart dat dit op last van de Mormonen gebeurde. U werd opnieuw gedurende meerdere dagen vastgehouden.

Op 01/09/2009 verdween (V.T.) spoorloos. Enkele dagen later werd ze dood teruggevonden. Over de omstandigheden van haar dood is u weinig bekend. Officieel onderzoek toonde aan dat ze vermoord werd. U vermoedt dat de Mormonen hierbij betrokken zijn.

Na de dood van uw schoondochter eisten de Mormonen uw kleinkinderen op. Zij wensten dat de kinderen als Mormonen werden opgevoed. U weigerde dit. De Mormonen probeerden daarna meermaals om de kinderen te ontvoeren. U diende klacht in bij de politie maar deze ondernam niets. U kreeg te horen dat de Mormonen een te machtige organisatie waren.

Naast deze problemen in verband met uw zoon en schoondochter kende u in Armenië problemen omwille van uw politieke activiteiten. U verklaarde dat u vroeger lid was geweest van de politieke partij SIM. Hoewel de partij door de autoriteiten werd gevisieerd, kende u in deze periode persoonlijk geen problemen. Nadat de partij was ontbonden bleef u actief voor de oppositie. Het was toen dat u problemen kende. Zo werd u meermaals gearresteerd vanwege uw deelname aan betogingen.

Tot slot gaf u aan dat u in Armenië werd gediscrimineerd omdat u afkomstig bent uit Iran. U verklaarde dat jullie in Armenië werden gehaat omdat jullie beschouwd werden als Iraniërs. Zo werden uw kinderen pas tot het hoger onderwijs toegelaten nadat u (bijkomende) steekpenningen had moeten betalen. Ook bij medische verzorging werden bijkomende bedragen gevraagd.

Vanwege al deze problemen besloot u om samen met uw vrouw en kleinkinderen het land te verlaten.

Op 02/12/2009 vlogen jullie vanuit Jerevan, met een tussenlanding in Athene, naar België.

Op 03/12/2009 vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Er werd met name vastgesteld dat uw verklaringen over heel de lijn bedrieglijk zijn.

Dit geldt in eerste instantie voor uw verklaringen over het lot van uw zoon (M.E.).

Zowel u als uw echtgenote beweerden aanvankelijk dat hij in 2004 vermoord werd (CGVS 10/11/2010 p.2-3; CGVS Simonyan 10/11/2010 p.2) en uw vrouw er zelfs een exacte datum op plakte, namelijk 2 maart 2004 (vragenlijst CGVS; CGVS Simonyan 10/11/2010 p.2).

Wat deze verklaring betreft bleek echter dat jullie geen van beiden konden verduidelijken op welke manier was vastgesteld dat hij vermoord was.

Tijdens jullie opeenvolgende verklaringen beweerden jullie louter dat jullie het nieuws van jullie schoondochter, van uw burens of van de strijdmakkers van uw zoon hadden vernomen.

Hoe zij tot deze conclusie kwamen kon u echter nooit toelichten.

Bovendien verklaart u in uw laatste gehoor dat jullie in feite niet weten of uw zoon vermoord is, enkel dat hij officieel vermist wordt (CGVS 12/12/2013 p.4). Uw bewering dat uw zoon vermoord zou zijn mist dan ook enige grond.

Daarbij aansluitend werd vastgesteld dat u ter staving van uw relaas gerechtelijke documenten aanbracht waaruit blijkt dat uw zoon sinds 2000 vermist is.

Uit hen blijkt meer bepaald dat u voor de rechtbank een verzoek heeft ingediend om uw zoon officieel als vermiste te laten erkennen. De documenten bevatten daarbij getuigenissen van uw burens die erop wijzen dat zij sinds 2000 geen nieuws meer hebben vernomen van uw zoon.

Uit de documenten blijkt tot slot dat de rechtbank in 2007 uw verzoek heeft ingewilligd.

Deze informatie botst met uw uiteenzetting van de feiten.

U werd met de documenten geconfronteerd en bleek de inhoud ervan niet te kennen (CGVS 07/10/2010 p. 6-8).

U werd aldus ingelicht over deze inhoud; u verklaarde hierop dat de documenten valse informatie bevatten.

U beweerde dat u de documenten louter en alleen bekomen had om financiële steun te verkrijgen voor uw twee kleinkinderen, die wees waren geworden. U verklaarde dat men de feiten onjuist had weergegeven om u de mond te snoeren, om u te sussen opdat u niet opnieuw zou gaan klagen (CGVS 07/10/2010 p.8-9; CGVS 10/11/2010 p.11, CGVS 12/12/2013 p.8-9).

Aan deze laatste bewering is echter kop noch staart te vinden.

Zo wijzen de voorgelegde documenten erop dat de autoriteiten u in deze zaak tegemoet kwamen: uw verzoek tot de officiële vermissing van uw zoon werd ingewilligd en daarmee zag u zich verzekerd van financiële steun.

Anderzijds geeft u aan dat men de feiten bewust zouden hebben verdraaid om u een hak te zetten. Deze door u verklaarde houding van de rechtbank staat haaks op de inwilliging van uw eisen die uit de documenten blijkt.

Daarbij werd vastgesteld dat u niet kon verklaren met welk doel de feiten verkeerd zouden zijn weergegeven.

En bovendien is het niet aannemelijk dat u niet eerder, dan wanneer u tijdens het gehoor attent wordt gemaakt op de inhoud, zou vastgesteld hebben dat er in het document gegevens stonden die onjuist zouden zijn weergegeven.

Op basis hiervan dan ook geconcludeerd worden dat uw bewering hieromtrent onaannemelijk is.

Deze vaststellingen wijzen dan ook op de onbetrouwbaarheid van uw verklaringen.

Uw verklaring dat u zelfs gearresteerd op 15/07/2007 zou zijn geweest omdat u de autoriteiten had lastig gevallen met de zaak van uw zoon draagt bij aan deze onbetrouwbaarheid.

Zo wordt wat dit betreft vastgesteld dat u deze arrestatie niet eerder vermeldde bij het invullen van de voorafgaande vragenlijst.

Op de vraag of u in het verleden gearresteerd/vastgehouden bent geweest vermeldde u enkel de arrestatie op 15/07/2009.

Nochtans valt deze arrestatie niet te verwaarlozen. Te meer daar de duur van de vasthouding (maar liefst 15 dagen) en de ernst van de feiten (mishandelingen waarvan u tot op de dag van vandaag schade zou ondervinden) die zich toen zouden hebben voorgedaan (CGVS 10/11/2010 p.5-6).

Deze omissie is dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Aangaande de dood van uw schoondochter werden verder soortgelijke vaststellingen gedaan. Zo beweerden u en uw vrouw dat zij op 01/09/2009 verdwenen was en dat zij enkele dagen later dood was teruggevonden. U verklaarde dat een medische expertise had uitgewezen dat ze vermoord was. U beweerde dat de politie u niets over de doodsoorzaak had willen vertellen en suggereerde dat de Mormonen verantwoordelijk waren voor haar dood (CGVS 10/11/2010 p.9; CGVS 7/10/2010 p.7; CGVS 12/12/2013 p.7-8).

Ook deze uiteenzetting van de feiten botst met de documenten die door u werden voorgelegd.

Daaruit blijkt immers dat uw schoondochter reeds op 19/07/2002 overleden is.

Het medisch attest van "La clinique de l'exil" geeft daarbij aan dat uw schoondochter zelfmoord pleegde.

U werd reeds tijdens uw eerste gehoor gewezen op de inhoud van het document.

Ook hier beweerde u dat de documenten valse informatie bevatten.

Deze bewering kan echter, zoals hierboven reeds uiteengezet, niet weerhouden worden.

Zoals gold voor de verdwijning van uw zoon wordt ook hier opgemerkt dat u tijdens uw derde gehoor plots uw verklaringen wijzigde en te kennen gaf dat jullie niet weten of zij zelfmoord heeft gepleegd of vermoord is geweest.

Deze verklaring over de doodsoorzaak is eveneens laattijdig. Daarbij blijft de datering in tijd nog steeds verschillend.

Hierbij aansluitend werd vastgesteld dat uw echtgenote, tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal, de naam van het kerkgenootschap (de Mormonen) dat verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw schoondochter en de problemen rond uw kleinkinderen niet meer wist. Ze sprak van mensen "waarvan de naam begint met de letter M" (CGVS 10/11/2010 Simonyan p.3).

Dergelijke informatie behoort nochtans tot de absolute kern van jullie vluchtmotief en doet dan ook mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

U beweerde verder dat u ook in Vanadzor naar aanleiding van deze problemen gearresteerd zou zijn. Deze arrestatie zou op 15/07/2009 hebben plaatsgevonden. U gaf daarbij aan dat de arrestatie zou zijn uitgevoerd in opdracht van de Mormonen.

Welnu, er werd vastgesteld dat uw onderlinge verklaringen wat deze arrestatie botsen.

Zo beweerde u eerst, tijdens uw tweede gehoor, dat ook uw vrouw bij deze arrestatie werd aangehouden (CGVS 10/11/2010 p.7).

In tegenstelling hiermee beweerde u later, tijdens uw derde gehoor, dat uw vrouw nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten en nooit gearresteerd is geweest (CGVS 12/12/2013 p.9).

Beide verklaringen komen niet overeen.

U werd er aldus op gewezen dat u eerder had verklaard dat zij wel gearresteerd is geweest.

U verklaarde hierop dat u het zich niet meer herinnert. U beweerde dat het misschien in 2009 gebeurd was. U beweerde dat zij toen samen met u naar de politie was geweest en dat zij er werd opgepakt omdat ze hysterisch was. U verklaarde dat zij toen gedurende één dag werd vastgehouden (CGVS 12/12/2013 p.9).

Zodoende wordt vastgesteld dat u uw verklaring of zij al dan niet gearresteerd werd pas na confrontatie wijzigde.

Uw echtgenote langs haar kant beweerde dan weer tijdens haar derde gehoor dat zij nooit werd gearresteerd of vastgehouden door de autoriteiten (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.2).

Zij werd aldus gewezen op uw laatste verklaring dat zij wel gearresteerd en vastgehouden werd. Zij ontkende dit (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.4).

Ook deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Kortom, bovenstaande vaststellingen wijzen allen op het bedrieglijk karakter van jullie relaas.

Naast deze problemen haalde u nog aan dat u in het verleden politiek actief was geweest en dat u meermaals tijdens betogingen was opgepakt geweest (CGVS 12/12/2013 p.6-7).

Welnu, aangaande de politieke situatie in Armenië blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat het land een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen.

Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties.

Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten.

Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (u verklaarde vier maal te zijn opgepakt en daarbij gedurende meerdere dagen te zijn vastgehouden) hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u wat dit betreft niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Uw verklaringen over deze feiten missen bovendien overtuigingskracht.

Zo geeft u aan dat er bewijsmateriaal bestaat, maar brengt dit niet aan. Concreet beweerde u dat uw arrestatie in 2008 (toen u een toespraak hield voor manifestanten) werd gefilmd en dat zelfs familieleden van u in de VS deze beelden hadden gezien.

U werd aldus gevraagd deze beelden voor te leggen. U beweerde hierop dat u de beelden niet heeft maar dat het in alle kranten verschenen was.

U werd aldus gevraagd om deze krantenartikels voor te leggen. U verklaarde vervolgens dat u deze ook niet heeft omdat het gevaarlijk was om deze mee te nemen op uw reis naar België (CGVS 12/12/2013 p.7).

Nochtans kan verwacht worden dat dergelijke artikels ook in België (bv via internet) bekomen kunnen worden.

Gezien de algemene onbetrouwbaarheid van uw verklaringen moet daarbij geoordeeld worden dat een dergelijk bewijs bovendien noodzakelijk is.

Daarnaast werd vastgesteld dat uw echtgenote onvoldoende weet bleek te hebben van deze arrestaties.

Zo beweerde zij tijdens haar tweede gehoor slechts dat u deel had genomen aan meerdere demonstraties. Zij wist daarbij niet of u problemen had gekend omwille van deze demonstraties. Zij verklaarde helemaal geen informatie te hebben over deze feiten (CGVS 10/11/2010 Simonyan p.4).

Wars hiervan beweerde zij tijdens haar derde gehoor dan weer dat zij één arrestatie kon herinneren, waarbij u werd opgepakt vanwege uw politieke activiteiten (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.3). Zij kon daarbij weliswaar het jaar niet noemen waarin u die keer gearresteerd was geweest en herinnerde zich evenmin hoe lang u toen vastgehouden was geweest.

Zij beriep zich wat dit alles betreft op geheugenproblemen.

Deze algemene onwetendheid van uw echtgenote, doet samen met uw gebrek aan bewijs, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen omwille van uw politiek engagement.

Ook dit element kan niet weerhouden worden.

Tot slot haalde u aan dat u in Armenië werd gediscrimineerd omdat u uit Iran afkomstig bent.

Er werd daarbij vastgesteld dat u dit element in uw derde gehoor promoveerde tot de belangrijkste reden van uw vertrek uit Armenië (CGVS 12/12/2013 p.5-6).

Tijdens uw eerdere interviews (de voorafgaande vragenlijst, uw eerste en uw tweede gehoor) vermeldde u deze reden nochtans niet of nauwelijks.

Enkel naar het einde van uw tweede gehoor kwam deze reden kort ter sprake (CGVS 10/11/2010 p.14).

U werd toen expliciet de vraag gesteld of uw Iraanse afkomst een rol speelde bij uw vertrek. U liet daarbij niet weten dat dit een dermate belangrijke reden was voor uw vertrek. Aldus kan nu moeilijk gesteld worden dat u voornamelijk omwille van de discriminatie die u in Armenië ondervonden heeft, vertrokken bent.

De voorbeelden van discriminatie die u opgaf (bijkomende kosten voor studies en medische verzorging) blijven daarbij zonder bewijs zodat zij louter op uw bewering berusten.

Verder werd vastgesteld dat uw verklaringen over deze discriminatie botsen met de verklaringen van uw vrouw.

Zo beweerde u dat uw vrouw geen problemen heeft gekend omwille van het feit dat zij van Iran afkomstig is. U beweerde dat zij een huisvrouw was en dat u het altijd was die, als er problemen waren, naar de instanties trok en daar in aanraking kwam met discriminatie (CGVS 12/12/2013 p.9). Nochtans beweerde uw echtgenote, in weerwil hiervan, dat zij in Armenië voortdurend werd geconfronteerd met haar afkomst. Zo verklaarde zij dat zij overal waar zij kwam werd uitgescholden voor Pers en werd verzocht terug te keren naar haar land. Dit gebeurde ondermeer als ze naar de winkel of naar het ziekenhuis ging (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.4).

Deze voorstelling botst met uw bewering dat zij geen enkel probleem kende.

Uw vrouw werd met hiermee geconfronteerd. Zij herhaalde hierop louter haar verklaringen (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.6).

Op basis hiervan moet dan ook worden gesteld dat ook deze problemen niet zijn aangetoond.

Zowel u als uw echtgenote verwezen naar geheugenproblemen om de vele gebreken in jullie verklaringen te verantwoorden.

U legde in dit kader drie medische attesten voor, zijnde twee medische attesten die u ten behoeve van een regularisatieaanvraag indiende (op naam van u en uw vrouw) en één attest van "La clinique de l'exil".

Wat het medisch attest betreft op uw naam, ingediend in het kader van uw regularisatieaanvraag, wordt vastgesteld dat het geen vermelding van geheugenproblemen bevat. Aldus vormt het attest geen bewijs hiervan.

Wat het medisch attest betreft op naam van uw vrouw wordt geconstateerd dat het wel vermeldt dat zij geheugenproblemen kent maar dat de vaststellingen hieromtrent ontbreken.

Het vermeldt met andere woorden enkel een conclusie zonder dat er duiding wordt verschaft over het onderzoek dat hiertoe zouden hebben geleid. Er wordt daarbij vastgesteld dat het attest niet door een expert werd opgesteld maar door een huisarts. Dit alles beperkt de draagwijdte van het attest. Daarnaast blijkt dat uw vrouw tijdens haar opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal over bepaalde aspecten van haar vervolgingsrelaas wel accurate en consistente informatie kon geven maar over andere aspecten dan weer helemaal niet.

Zo legde zij doorheen haar opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal intern consistente verklaringen af over de (door jullie gekende) omstandigheden van de dood van jullie zoon (M.E.) en van diens vrouw (V.T.). Zij verklaarde stevast dat jullie zoon op 02/03/2004 vermoord werd en dat uw schoondochter op 04/09/2009 dood werd teruggevonden nadat zij eerder op 01/09/2009 was verdwenen (vragenlijst CGVS Simonyan, CGVS 10/11/2010 Simonyan p.2-3; CGVS 12/12/2013 Simoyan p.3).

Zoals hierboven reeds aangegeven komt deze informatie niet overeen met de inhoud van de documenten die u hieromtrent voorlegde.

Aangaande het medisch attest van "La clinique de l'exil" wordt vastgesteld dat het evenmin melding maakt van (zware) geheugenproblemen wat betreft u of uw vrouw. Aldus vormt het ook geen bewijs hiervan.

Concluderend dient dan ook gesteld te worden dat jullie verwijzing naar geheugenproblemen geen afbreuk doet aan de vaststellingen van ongeloofwaardigheid.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

De kopieën van uw paspoort, dat van uw vrouw en dat van uw kleinkinderen, de geboorteaktes van uw kleinkinderen, uw huwelijksakte en uw militair boekje leveren geen informatie over de problemen die u in Armenië zou hebben gekend.

Het krantenartikel dat u aanbracht vermeldt, zoals u zelf aangeeft (CGVS 12/12/2013 p.3), louter algemene informatie over de Mormonen in Armenië. Aldus vormt het artikel geen bewijs voor uw problemen.

De brief van uw kleinkind (M.A.) tot slot biedt geen nieuwe informatie omtrent de problemen die door u werden gemeld. Zij haalt daarnaast aan dat jullie bij een terugkeer integratieproblemen zullen ondervinden. Deze problemen (jullie leeftijd, het bekostigen van hun studies, de moeilijkheden om werk te vinden en de algemene corruptie) betreffen economische problemen die buiten van het bereik van de Vluchtelingenconventie en de bepalingen rond subsidiaire bescherming vallen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing aangaande SIMONYAN Tsaghkanush luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Artashat. U bent gehuwd met Movsisyan Hovhannes (O.V 6.539.903).

U verklaarde dat uw zoon (M.E.) in 2004 werd vermoord.

In die periode (2000-2005) verbleef u samen met uw echtgenote in de Russische Federatie. U vernam het nieuws pas na uw terugkeer naar Armenië in 2005. De omstandigheden van zijn dood werden nooit uitgeklaard. Het lichaam van (M.E.) werd ook nooit gevonden. Uw man poogde via de overheidsinstanties tot meer informatie te komen. Omwille van deze pogingen werd hij eenmaal door de autoriteiten opgepakt.

Na de dood van uw zoon raakte zijn vrouw (V.T.) onder de invloed van de Mormonen. Op 01/09/2009 verdween (V.T.). Enkele dagen later werd ze dood teruggevonden. Na haar dood eisten de Mormonen uw kleinkinderen op. Jullie wendden zich voor bescherming tegen de Mormonen tot de autoriteiten maar deze ondernamen niets.

Naast deze problemen haalde u aan dat uw man in het verleden politiek actief was. Zo nam hij deel aan betogingen van de oppositie. Omwille hiervan werd hij gearresteerd.

U haalde tot slot aan dat u in Armenië, vanwege uw herkomst uit Iran, vaak publiekelijk werd beledigd. U verklaarde dat uw man vanwege dezelfde reden problemen kende op het werk, en uw kinderen op school.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Movsisyan Hovhannes (O.V 6.539.903).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Er werd met name vastgesteld dat uw verklaringen over heel de lijn bedrieglijk zijn.

Dit geldt in eerste instantie voor uw verklaringen over het lot van uw zoon (M.E.). Zowel u als uw echtgenote beweerden aanvankelijk dat hij in 2004 vermoord werd (CGVS 10/11/2010 p.2-3; CGVS Simonyan 10/11/2010 p.2) en uw vrouw zelfs een exacte datum op plakte, namelijk 2 maart 2004 (vragenlijst CGVS; CGVS Simonyan 10/11/2010 p.2). Wat deze verklaring betreft bleek echter dat jullie geen van beiden konden verduidelijken op welke manier was vastgesteld dat hij vermoord was. Tijdens jullie opeenvolgende verklaringen beweerden jullie louter dat jullie het nieuws van jullie schoondochter, van uw burens of van de strijdmakkers van uw zoon hadden vernomen. Hoe zij tot deze conclusie kwamen kon u echter nooit toelichten. Bovendien verklaart u in uw laatste gehoor dat jullie in feite niet weten of uw zoon vermoord is, enkel dat hij officieel vermist wordt (CGVS 12/12/2013 p.4). Uw bewering dat uw zoon vermoord zou zijn mist dan ook enige grond.

Daarbij aansluitend werd vastgesteld dat u ter staving van uw relaas gerechtelijke documenten aanbracht waaruit blijkt dat uw zoon sinds 2000 vermist is. Uit hen blijkt meer bepaald dat u voor de rechtbank een verzoek heeft ingediend om uw zoon officieel als vermiste te laten erkennen. De documenten bevatten daarbij getuigenissen van uw burens die erop wijzen dat zij sinds 2000

geen nieuws meer hebben vernomen van uw zoon. Uit de documenten blijkt tot slot dat de rechtbank in 2007 uw verzoek heeft ingewilligd. Deze informatie botst met uw uiteenzetting van de feiten. U werd met de documenten geconfronteerd en bleek de inhoud ervan niet te kennen (CGVS 07/10/2010 p. 6-8). U werd aldus ingelicht over deze inhoud; u verklaarde hierop dat de documenten valse informatie bevatten. U beweerde dat u de documenten louter en alleen bekomen had om financiële steun te verkrijgen voor uw twee kleinkinderen, die wees waren geworden. U verklaarde dat men de feiten onjuist had weergegeven om u de mond te snoeren, om u te sussen opdat u niet opnieuw zou gaan klagen (CGVS 07/10/2010 p.8-9; CGVS 10/11/2010 p.11, CGVS 12/12/2013 p.8-9). Aan deze laatste bewering is echter kop noch staart te vinden. Zo wijzen de voorgelegde documenten erop dat de autoriteiten u in deze zaak tegemoet kwamen: uw verzoek tot de officiële vermissing van uw zoon werd ingewilligd en daarmee zag u zich verzekerd van financiële steun. Anderzijds geeft u aan dat men de feiten bewust zouden hebben verdraaid om u een hak te zetten. Deze door u verklaarde houding van de rechtbank staat haaks op de inwilliging van uw eisen die uit de documenten blijkt. Daarbij werd vastgesteld dat u niet kon verklaren met welk doel de feiten verkeerd zouden zijn weergegeven. En bovendien is het niet aannemelijk dat u niet eerder, dan wanneer u tijdens het gehoor attent wordt gemaakt op de inhoud, zou vastgesteld hebben dat er in het document gegevens stonden die onjuist zouden zijn weergegeven. Op basis hiervan dan ook geconcludeerd worden dat uw bewering hieromtrent onaannemelijk is.

Deze vaststellingen wijzen dan ook op de onbetrouwbaarheid van uw verklaringen. Uw verklaring dat u zelfs gearresteerd op 15/07/2007 zou zijn geweest omdat u de autoriteiten had lastig gevallen met de zaak van uw zoon draagt bij aan deze onbetrouwbaarheid. Zo wordt wat dit betreft vastgesteld dat u deze arrestatie niet eerder vermeldde bij het invullen van de voorafgaande vragenlijst. Op de vraag of u in het verleden gearresteerd/vastgehouden bent geweest vermeldde u enkel de arrestatie op 15/07/2009. Nochtans valt deze arrestatie niet te verwaarlozen. Te meer daar de duur van de vasthouding (maar liefst 15 dagen) en de ernst van de feiten (mishandelingen waarvan u tot op de dag van vandaag schade zou ondervinden) die zich toen zouden hebben voorgedaan (CGVS 10/11/2010 p.5-6). Deze omissie is dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Aangaande de dood van uw schoondochter werden verder soortgelijke vaststellingen gedaan. Zo beweerden u en uw vrouw dat zij op 01/09/2009 verdwenen was en dat zij enkele dagen later dood was teruggevonden. U verklaarde dat een medische expertise had uitgewezen dat ze vermoord was. U beweerde dat de politie u niets over de doodsoorzaak had willen vertellen en suggereerde dat de Mormonen verantwoordelijk waren voor haar dood (CGVS 10/11/2010 p.9; CGVS 7/10/2010 p.7; CGVS 12/12/2013 p.7-8). Ook deze uiteenzetting van de feiten botst met de documenten die door u werden voorgelegd. Daaruit blijkt immers dat uw schoondochter reeds op 19/07/2002 overleden is. Het medisch attest van "La clinique de l'exil" geeft daarbij aan dat uw schoondochter zelfmoord pleegde. U werd reeds tijdens uw eerste gehoor gewezen op de inhoud van het document. Ook hier beweerde u dat de documenten valse informatie bevatten. Deze bewering kan echter, zoals hierboven reeds uiteengezet, niet weerhouden worden. Zoals gold voor de verdwijning van uw zoon wordt ook hier opgemerkt dat u tijdens uw derde gehoor plots uw verklaringen wijzigde en te kennen gaf dat jullie niet weten of zij zelfmoord heeft gepleegd of vermoord is geweest. Deze verklaring over de doodsoorzaak is eveneens laattijdig. Daarbij blijft de datering in tijd nog steeds verschillend.

Hierbij aansluitend werd vastgesteld dat uw echtgenote, tijdens haar tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal, de naam van het kerkgenootschap (de Mormonen) dat verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw schoondochter en de problemen rond uw kleinkinderen niet meer wist. Ze sprak van mensen "waarvan de naam begint met de letter M" (CGVS 10/11/2010 Simonyan p.3). Dergelijke informatie behoort nochtans tot de absolute kern van jullie vluchtmotief en doet dan ook mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

U beweerde verder dat u ook in Vanadzor naar aanleiding van deze problemen gearresteerd zou zijn. Deze arrestatie zou op 15/07/2009 hebben plaatsgevonden. U gaf daarbij aan dat de arrestatie zou zijn uitgevoerd in opdracht van de Mormonen. Welnu, er werd vastgesteld dat uw onderlinge verklaringen wat deze arrestatie botsen. Zo beweerde u eerst, tijdens uw tweede gehoor, dat ook uw vrouw bij deze arrestatie werd aangehouden (CGVS 10/11/2010 p.7). In tegenstelling hiermee beweerde u later, tijdens uw derde gehoor, dat uw vrouw nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten en nooit gearresteerd is geweest (CGVS 12/12/2013 p.9). Beide verklaringen komen niet overeen. U werd er aldus op gewezen dat u eerder had verklaard dat zij wel gearresteerd is geweest. U verklaarde hierop dat u het zich niet meer herinnert. U beweerde dat het misschien in 2009 gebeurd was. U beweerde dat zij toen samen met u naar de politie was geweest en dat zij er werd opgepakt omdat ze hysterisch was. U verklaarde dat zij toen gedurende één dag werd vastgehouden (CGVS 12/12/2013 p.9). Zodoende wordt vastgesteld dat u uw verklaring of zij al dan niet gearresteerd werd pas na confrontatie wijzigde. Uw echtgenote langs haar kant beweerde dan weer tijdens haar derde gehoor dat zij nooit werd gearresteerd of vastgehouden door de autoriteiten (CGVS 12/12/2013

Simonyan p.2). Zij werd aldus gewezen op uw laatste verklaring dat zij wel gearresteerd en vastgehouden werd. Zij ontkende dit (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.4). Ook deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Kortom, bovenstaande vaststellingen wijzen allen op het bedrieglijk karakter van jullie relaas.

Naast deze problemen haalde u nog aan dat u in het verleden politiek actief was geweest en dat u meermaals tijdens betogingen was opgepakt geweest (CGVS 12/12/2013 p.6-7). Welnu, aangaande de politieke situatie in Armenië blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat het land een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (u verklaarde vier maal te zijn opgepakt en daarbij gedurende meerdere dagen te zijn vastgehouden) hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u wat dit betreft niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Uw verklaringen over deze feiten missen bovendien overtuigingskracht. Zo geeft u aan dat er bewijsmateriaal bestaat, maar brengt dit niet aan. Concreet beweerde u dat uw arrestatie in 2008 (toen u een toespraak hield voor manifestanten) werd gefilmd en dat zelfs familieleden van u in de VS deze beelden hadden gezien. U werd aldus gevraagd deze beelden voor te leggen. U beweerde hierop dat u de beelden niet heeft maar dat het in alle kranten verschenen was. U werd aldus gevraagd om deze krantenartikels voor te leggen. U verklaarde vervolgens dat u deze ook niet heeft omdat het gevaarlijk was om deze mee te nemen op uw reis naar België (CGVS 12/12/2013 p.7). Nochtans kan verwacht worden dat dergelijke artikels ook in België (bv via internet) bekomen kunnen worden. Gezien de algemene onbetrouwbaarheid van uw verklaringen moet daarbij geoordeeld worden dat een dergelijk bewijs bovendien noodzakelijk is.

Daarnaast werd vastgesteld dat uw echtgenote onvoldoende weet bleek te hebben van deze arrestaties. Zo beweerde zij tijdens haar tweede gehoor slechts dat u deel had genomen aan meerdere demonstraties. Zij wist daarbij niet of u problemen had gekend omwille van deze demonstraties. Zij verklaarde helemaal geen informatie te hebben over deze feiten (CGVS 10/11/2010 Simonyan p.4). Wars hiervan beweerde zij tijdens haar derde gehoor dan weer dat zij één arrestatie kon herinneren, waarbij u werd opgepakt vanwege uw politieke activiteiten (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.3). Zij kon daarbij weliswaar het jaar niet noemen waarin u die keer gearresteerd was geweest en herinnerde zich evenmin hoe lang u toen vastgehouden was geweest. Zij beriep zich wat dit alles betreft op geheugenproblemen. Deze algemene onwetendheid van uw echtgenote, doet samen met uw gebrek aan bewijs, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen omwille van uw politiek engagement.

Ook dit element kan niet weerhouden worden.

Tot slot haalde u aan dat u in Armenië werd gediscrimineerd omdat u uit Iran afkomstig bent. Er werd daarbij vastgesteld dat u dit element in uw derde gehoor promoveerde tot de belangrijkste reden van uw vertrek uit Armenië (CGVS 12/12/2013 p.5-6). Tijdens uw eerdere interviews (de voorafgaande vragenlijst, uw eerste en uw tweede gehoor) vermeldde u deze reden nochtans niet of nauwelijks. Enkel naar het einde van uw tweede gehoor kwam deze reden kort ter sprake (CGVS 10/11/2010 p.14). U werd toen expliciet de vraag gesteld of uw Iraanse afkomst een rol speelde bij uw vertrek. U liet daarbij niet weten dat dit een dermate belangrijke reden was voor uw vertrek. Aldus kan nu moeilijk gesteld worden dat u voornamelijk omwille van de discriminatie die u in Armenië ondervonden heeft, vertrokken bent.

De voorbeelden van discriminatie die u opgaf (bijkomende kosten voor studies en medische verzorging) blijven daarbij zonder bewijs zodat zij louter op uw bewering berusten.

Verder werd vastgesteld dat uw verklaringen over deze discriminatie botsen met de verklaringen van uw vrouw. Zo beweerde u dat uw vrouw geen problemen heeft gekend omwille van het feit dat zij van Iran afkomstig is. U beweerde dat zij een huisvrouw was en dat u het altijd was die, als er problemen

waren, naar de instanties trok en daar in aanraking kwam met discriminatie (CGVS 12/12/2013 p.9). Nochtans beweerde uw echtgenote, in weerwil hiervan, dat zij in Armenië voortdurend werd geconfronteerd met haar afkomst. Zo verklaarde zij dat zij overal waar zij kwam werd uitgescholden voor Pers en werd verzocht terug te keren naar haar land. Dit gebeurde ondermeer als ze naar de winkel of naar het ziekenhuis ging (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.4). Deze voorstelling botst met uw bewering dat zij geen enkel probleem kende. Uw vrouw werd met hiermee geconfronteerd. Zij herhaalde hierop louter haar verklaringen (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.6).

Op basis hiervan moet dan ook worden gesteld dat ook deze problemen niet zijn aangetoond.

Zowel u als uw echtgenote verwezen naar geheugenproblemen om de vele gebreken in jullie verklaringen te verantwoorden. U legde in dit kader drie medische attesten voor, zijnde twee medische attesten die u ten behoeve van een regularisatieaanvraag indiende (op naam van u en uw vrouw) en één attest van "La clinique de l'exil".

Wat het medisch attest betreft op uw naam, ingediend in het kader van uw regularisatieaanvraag, wordt vastgesteld dat het geen vermelding van geheugenproblemen bevat. Aldus vormt het attest geen bewijs hiervan.

Wat het medisch attest betreft op naam van uw vrouw wordt geconstateerd dat het wel vermeldt dat zij geheugenproblemen kent maar dat de vaststellingen hieromtrent ontbreken. Het vermeldt met andere woorden enkel een conclusie zonder dat er duiding wordt verschaft over het onderzoek dat hiertoe zouden hebben geleid. Er wordt daarbij vastgesteld dat het attest niet door een expert werd opgesteld maar door een huisarts. Dit alles beperkt de draagwijdte van het attest. Daarnaast blijkt dat uw vrouw tijdens haar opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal over bepaalde aspecten van haar vervolgingsrelaas wel accurate en consistente informatie kon geven maar over andere aspecten dan weer helemaal niet. Zo legde zij doorheen haar opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal intern consistente verklaringen af over de (door jullie gekende) omstandigheden van de dood van jullie zoon (M.E.) en van diens vrouw (V.T.). Zij verklaarde steevast dat jullie zoon op 02/03/2004 vermoord werd en dat uw schoondochter op 04/09/2009 dood werd teruggevonden nadat zij eerder op 01/09/2009 was verdwenen (vragenlijst CGVS Simonyan, CGVS 10/11/2010 Simonyan p.2-3; CGVS 12/12/2013 Simoyan p.3). Zoals hierboven reeds aangegeven komt deze informatie niet overeen met de inhoud van de documenten die u hieromtrent voorlegde.

Aangaande het medisch attest van "La clinique de l'exil" wordt vastgesteld dat het evenmin melding maakt van (zware) geheugenproblemen wat betreft u of uw vrouw. Aldus vormt het ook geen bewijs hiervan.

Concluderend dient dan ook gesteld te worden dat jullie verwijzing naar geheugenproblemen geen afbreuk doet aan de vaststellingen van ongeloofwaardigheid.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De kopieën van uw paspoort, dat van uw vrouw en dat van uw kleinkinderen, de geboorteaktes van uw kleinkinderen, uw huwelijksakte en uw militair boekje leveren geen informatie over de problemen die u in Armenië zou hebben gekend. Het krantenartikel dat u aanbracht vermeldt, zoals u zelf aangeeft (CGVS 12/12/2013 p.3), louter algemene informatie over de Mormonen in Armenië. Aldus vormt het artikel geen bewijs voor uw problemen.

De brief van uw kleinkind (M.A.I.) tot slot biedt geen nieuwe informatie omtrent de problemen die door u werden gemeld. Zij haalt daarnaast aan dat jullie bij een terugkeer integratieproblemen zullen ondervinden. Deze problemen (jullie leeftijd, het bekostigen van hun studies, de moeilijkheden om werk te vinden en de algemene corruptie) betreffen economische problemen die buiten van het bereik van de Vluchtelingenconventie en de bepalingen rond subsidiaire bescherming vallen."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 21 januari 2014 (zie p. 4) een schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingenmogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers voeren aan dat ze bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal hebben uitgelegd dat ze aan geheugenstoornissen lijden en dat men aan hen, gezien hun ouderdom, niet kan vragen dat ze zich alle details van gebeurtenissen die meer dan vijf jaar geleden plaatsvonden, herinneren.

Verzoekers verwijzen naar een medisch getuigschrift waarin vermeld wordt dat verzoekster aan geheugenstoornissen lijdt (zie p. 4).

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat bedoeld medisch attest niet door een geneesheer-specialist maar door een huisarts is opgesteld en niet vermeldt welk type van onderzoek verzoekster ondergaan heeft, leggen verzoekers uit dat verzoekster haar geneesheer het standaard medisch getuigschrift tot het bekomen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf wegens medische redenen, heeft laten invullen.

Volgens verzoekers kan de commissaris-generaal de medische besluiten niet in twijfel trekken.

Verzoekers stellen dat verzoekster gemakkelijker dan haar echtgenoot de aanhoudingen van deze laatste vergeet, gezien zij deze feiten niet persoonlijk en rechtstreeks heeft meegemaakt. Ze wijzen erop dat verzoeker thans 66 jaar oud is en men niet mag verwachten dat hij nog over hetzelfde geheugen beschikt als een twintigjarige. Ze wijzen er ook op dat de feiten zich vijf jaar geleden voordeden.

Wat betreft de bijgebrachte documenten merken verzoekers vooreerst op dat de commissaris-generaal de authenticiteit ervan niet betwist (zie p. 6).

Ze voeren vervolgens aan dat verzoekster analfabeet is en verzoeker om reden van zijn Iraanse herkomst het Perzisch beter dan het Armeens kan lezen en schrijven zodat ze niet in staat zijn van de inhoud van de documenten kennis te nemen.

Ze vermelden dat ze op raad van een Armeens landgenoot, gepoogd hebben de werkelijkheid wat anders voor te stellen ten einde hun asielaanvraag te "*begunstigen*" (zie p. 6) maar benadrukken dat het overlijden van hun zoon en schoondochter waar is en hen verhindert naar hun land van herkomst terug te keren.

Verzoekers verklaren dat (zie p. 6) ze van andere militairen vernomen hebben dat hun zoon tijdens een legeroefening verdwenen is en dat het geen twijfel lijdt, rekening houdend met de omstandigheden van zijn verdwijning, dat hij dood is.

Ze stellen dat ze aan de rechtbank daarvan een bewijs hebben gevraagd die een document heeft opgemaakt, stellende dat hun zoon "verdwenen" is.

Volgens verzoekers is dit onjuist gezien zij er stellig van overtuigd zijn dat hun zoon, die sinds vijftien jaar geen teken van leven meer heeft gegeven, dood is.

Verzoekers laten gelden (zie p. 7) dat het document dat de zelfmoord van hun schoondochter bevestigt, waarachtig is.

Ze verklaren dat hun schoondochter die zich reeds in een mentaal kwetsbare toestand bevond, zich na de verdwijning van hun zoon, bij een gemeenschap van Mormonen gevoegd heeft.

Ze stellen dat de Mormonen verschillende malen getracht hebben hun kleinkinderen te ontvoeren en klacht daartegen bij de politie tot niets leidde, zodat ze, indien ze naar hun land van herkomst dienen terug te keren, kans lopen om ontvoerd te worden.

Verzoekers wijzen erop (zie p. 8) dat ze van Armeense nationaliteit zijn maar in Iran geboren zijn en dat ze van katholieke godsdienst zijnde, Iran, waarvan de bewoners voor het merendeel moslims zijn, verlaten hebben voor Armenië.

Ze laten gelden dat ze zich in Armenië nooit geïntegreerd hebben en juist wegens hun Iraanse afkomst het voorwerp zijn van talrijke discriminaties wat betreft de toegang tot gezondheidszorg en onderwijs.

Ze stellen dat zo de commissaris-generaal bewijzen van deze discriminaties vraagt, hij het onmogelijke vraagt gezien de ondergane discriminaties niet te bewijzen zijn.

Ze laten gelden dat ze bij terugkeer naar hun land opnieuw discriminaties zullen ondergaan en hun kleindochters zich zullen terugvinden in een land dat ze vier jaar geleden hebben verlaten zonder andere familieleden dan hun grootouders, met gevaar op ontvoering door de Mormonen.

Verzoekers vragen aan de Raad van hen de vluchtelingenstatus te erkennen in de zin van het Vluchtelingenverdrag of aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen en hun dossier voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoed(M.An.)gheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekers op het Commissariaat-generaal een medisch attest bijbrachten waarin vermeld wordt dat verzoekster geheugenproblemen heeft (zie administratief dossier, map 'Documenten', stuk 11).

Vooreerst dient opgemerkt dat er door de geneesheer een vraagteken werd geplaatst achter de "*pertes de mémoire. ecph.... pul....migraine ?*" in de rubriek A/Historique médical (zie p. 1), zodat minstens kan gesteld worden dat de arts twijfels heeft omtrent deze aangebrachte problemen.

Bovendien stelt dit attest, noch de overige medische attesten die verzoekers bijbrachten (zie map 'Documenten') dat het voor hen wegens geheugenproblemen niet mogelijk zou zijn om op een normale wijze een verhoor af te leggen of dat hun problemen dermate zwaar zijn dat kernelementen van het asielrelaas niet correct zouden kunnen worden weergegeven.

De leeftijd van verzoekers (man, geboren in juni 1948; vrouw in juni 1955) kan volgens de Raad evenmin als een verschoningsgrond voor de tegenstrijdigheden, vaagheden of incoherenties worden ingeroepen.

De in hun asielrelaas ingeroepen feiten vormen immers een afwijking op de alledaagsheid van het dagdagelijks bestaan, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze feiten in het geheugen van

verzoekers gegrift blijven staan. Uit een lezing van de verhoorverslagen blijkt bovendien dat verzoekers wél degelijk in staat waren om intern consistente verklaringen af te leggen.

De Raad stelt vast dat verzoekers doorheen hun verhoren verschillende met elkaar en met de door hen bijgebrachte documenten strijdige verklaringen hebben afgelegd.

Uit de gerechtelijke documenten aangaande de erkenning van het vermist zijn van hun zoon, het toewijzen van de voogdij over hun kleinkinderen en het attest van “La clinique de l'exil” (zie map ‘Documenten’) blijkt dat hun zoon sinds het jaar 2000 vermist is en dat hun schoondochter in 2002 overleed door zelfmoord.

Verzoekers verklaarden echter op het Commissariaat-generaal dat hun zoon in 2004 overleed en dat hun schoondochter in september 2009 verdween en enkele dagen later dood werd teruggevonden (verhoorverslag verzoeker van 7 oktober 2010 (hierna: verhoor I verzoeker), p. 6, 7, verhoorverslag verzoeker van 10 november 2010 (hierna: verhoor II verzoeker), p. 2, 4, verhoorverslag verzoeker 12 december 2013 (hierna: verhoor III verzoeker), p. 7; verhoorverslag verzoekster van 10 november 2010 (hierna: verhoor II verzoekster), p. 2, 3).

De dood van hun schoondochter schrijven zij bovendien zelf toe aan de Mormonengroepering waarvan deze lid zou zijn geweest en die na haar dood haar kinderen wou ontvoeren om hen eveneens bij deze groepering te doen aansluiten (verhoor I verzoeker, p. 10, verhoor II verzoeker, p. 6, verhoor III verzoeker, p. 8 en verhoor II verzoekster, p. 3).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde verzoeker vervolgens dat de inhoud van de documenten onjuist is, dat de documenten slechts werden opgesteld om hem de mond te snoeren na zijn klachten en onderzoeken naar de dood van zijn zoon en dat hij van de inhoud van de documenten eigenlijk niet zo goed op de hoogte is (verhoor I verzoeker, p. 8, 9, verhoor II verzoeker, p. 10-12 en verhoor III verzoeker, p. 8).

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker beter Perzisch dan Armeens kan lezen en schrijven, is een loutere *post factum*-verklaring die niet afdoende is om deze tegenstrijdigheden ongedaan te maken. Aangezien de gerechtelijke documenten op verzoekers vraag werden opgesteld, is het geheel niet aannemelijk dat de erin vervatte informatie niet correct zou zijn.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat hij op 15 juli 2007 gearresteerd werd omdat hij de autoriteiten had lastiggevallen met de zaak van zijn zoon, terwijl hij deze arrestatie niet vermeldde in de “vragenlijst”; het blijkt dat hij daarin enkel een arrestatie vermeldde op 15 juli 2009 (zie administratief dossier, stuk 29B), hoewel hij verklaarde bij deze arrestatie vijftien dagen lang mishandeld te zijn geweest (verhoorverslag II verzoeker, p. 5, 6).

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste gesprek, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een vijftien dagen durende detentie mét mishandelingen, zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Tevens zijn de verklaringen van verzoeker over wie hen deze bezorgde, minstens verwarrend en incoherent (verhoor II verzoeker, p. 11 en 14 en verhoor II verzoekster, p. 6). Met betrekking tot het overlijden van hun schoondochter verklaarde verzoeker tijdens zijn derde verhoor overigens niet te weten of zij zelfmoord had gepleegd dan wel vermoord werd (verhoor III verzoeker, p. 8), hetgeen, gelet op het toch wel grote verschil tussen moord en zelfmoord, niet aannemelijk is.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde op 15 juli 2009 in opdracht van de Mormonen te zijn gearresteerd in Vanadzor en dat zijn echtgenote toen ook werd meegenomen (verhoor II verzoeker, p. 7).

Later verklaarde verzoeker evenwel dat zijn echtgenote nooit gearresteerd werd, maar dat zij toen wel één dag werd vastgehouden omdat zij hysterisch deed (verhoor III verzoeker, p. 9).

Verzoekster verklaarde bij van haar kant op 12 december 2013 dat zij nooit gearresteerd werd en evenmin een dag werd vastgehouden (verhoorverslag, (hierna: verhoor III verzoekster), p. 2 en 4).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers. De vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen -die overigens niet, zoals hoger gesteld, verklaard kunnen worden door geheugenproblemen of leeftijd- leiden tot het besluit dat verzoekers niet verder komen dan het uiten van veronderstellingen, losse beweringen en tegenstrijdigheden -die bovendien niet overeenstemmen met de documenten die zij zelf ter staving van hun asielrelaas hebben bijgebracht- en dat zodoende zwaar afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

De Raad stelt tevens vast dat de beslissing van de commissaris-generaal met betrekking tot de politieke activiteiten van verzoeker het volgende stelt: *"Naast deze problemen haalde u nog aan dat u in het verleden politiek actief was geweest en dat u meermaals tijdens betogingen was opgepakt geweest (CGVS 12/12/2013 p.6-7).*

Welnu, aangaande de politieke situatie in Armenië blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat het land een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen.

Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties.

Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (u verklaarde vier maal te zijn opgepakt en daarbij gedurende meerdere dagen te zijn vastgehouden) hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u wat dit betreft niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Uw verklaringen over deze feiten missen bovendien overtuigingskracht. Zo geeft u aan dat er bewijsmateriaal bestaat, maar brengt dit niet aan. Concreet beweerde u dat uw arrestatie in 2008 (toen u een toespraak hield voor manifestanten) werd gefilmd en dat zelfs familieleden van u in de VS deze beelden hadden gezien. U werd aldus gevraagd deze beelden voor te leggen. U beweerde hierop dat u de beelden niet heeft maar dat het in alle kranten verschenen was. U werd aldus gevraagd om deze krantenartikels voor te leggen. U verklaarde vervolgens dat u deze ook niet heeft omdat het gevaarlijk was om deze mee te nemen op uw reis naar België (CGVS 12/12/2013 p.7). Nochtans kan verwacht worden dat dergelijke artikels ook in België (bv via internet) bekomen kunnen worden.

Gezien de algemene onbetrouwbaarheid van uw verklaringen moet daarbij geoordeeld worden dat een dergelijk bewijs bovendien noodzakelijk is.

Daarnaast werd vastgesteld dat uw echtgenote onvoldoende weet bleek te hebben van deze arrestaties.

Zo beweerde zij tijdens haar tweede verhoor slechts dat u deel had genomen aan meerdere demonstraties. Zij wist daarbij niet of u problemen had gekend omwille van deze demonstraties. Zij verklaarde helemaal geen informatie te hebben over deze feiten (CGVS 10/11/2010 Simonyan p.4). Wars hiervan beweerde zij tijdens haar derde verhoor dan weer dat zij één arrestatie kon herinneren, waarbij u werd opgepakt vanwege uw politieke activiteiten (CGVS 12/12/2013 Simonyan p.3). Zij kon daarbij weliswaar het jaar niet noemen waarin u die keer gearresteerd was geweest en herinnerde zich evenmin hoe lang u toen vastgehouden was geweest. Zij beriep zich wat dit alles betreft op geheugenproblemen.

Deze algemene onwetendheid van uw echtgenote, doet samen met uw gebrek aan bewijs, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen omwille van uw politiek engagement. Ook dit element kan niet weerhouden worden."

Aangezien in het verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer gevoerd wordt tegen deze motieven – die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier-, worden ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij in Armenië gediscrimineerd werd wegens zijn Iraanse afkomst en bijvoorbeeld bijkomende kosten moest betalen voor onderwijs en medische

verzorging, al stelde hij dat zijn echtgenote niet in aanraking kwam met deze vorm van discriminatie aangezien zij huisvrouw was en hij, verzoeker zelf, steeds naar instanties trok waar hij met deze discriminaties geconfronteerd werd (verhoor II verzoeker, p. 14 en verhoor III verzoeker, p. 5, 6, 9). In tegenstelling hiermee verklaarde verzoekster echter dat zij in Armenië voortdurend geconfronteerd werd met haar Iraanse afkomst, bijvoorbeeld wanneer zij naar de winkel of het ziekenhuis ging (verhoor III verzoekster, p. 4).

Ook wordt vastgesteld dat noch verzoeker, noch verzoekster in de "vragenlijst" melding maakten van discriminaties waarvan zij in Armenië het slachtoffer waren wegens hun Iraanse afkomst (administratief dossier, stukken 29 en 29B), hetgeen, gelet op de op hen rustende medewerkingsplicht, nochtans wel verwacht kan worden zo dit zich heeft voorgedaan.

Ten overvloede dient hierbij opgemerkt dat verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat zijn wegens "hun Irakese herkomst" (zie p. 8) het voorwerp van talrijke discriminaties zijn. Het geheel aan voorgaande vaststellingen doet de Raad dan ook besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze in Armenië wegens hun afkomst gediscrimineerd worden.

De overige documenten die verzoekers bijbrachten (zie map 'Documenten'), kunnen het voorgaande niet wijzigen.

De kopieën van de paspoorten van verzoekers en van hun kleinkinderen, de geboorteaktes van hun kleinkinderen, hun huwelijksakte en verzoekers militaire boekje leveren geen informatie over de problemen die zij in Armenië zouden gekend hebben.

Het krantenartikel bevat louter algemene informatie over Mormonen in Armenië en vormt aldus geen bewijs voor de aangehaalde problemen.

De brief van (M.A.I.) biedt geen nieuwe informatie omtrent de aangehaalde problemen. Zij haalt aan dat zij bij terugkeer integratieproblemen zullen ondervinden (leeftijd, bekostigen studies, moeilijkheden om werk te vinden en de algemene corruptie), doch dit zijn economische problemen die buiten het bereik van de Vluchtelingenconventie of tevens de bepalingen rond de subsidiaire beschermingsstatus vallen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE